

XVI Светосавски књижевни конкурс 2008. - Првонаграђени радови

Конкуренија одраслих – поезија

Миљковићу у помен

Зора се дигла
а над Србијом као под шљивом
поздрав нашки
и којешта
крадемо дане и варамо године
иза ратова у мрљама крви
мртви или живи
живи или мртви
питамо се
од Косова на овамо
а они се чуде
докле ваше прошлости
и тако редом
ко путници и ко гости
на оне тамо мање кивни
тумарање осим речи
а ко чита
Обрех се и ја
у неком давном слову
неке далеке земље
неких нрадавних људи
не чиним то због њих
већ себе ради и Господа већ би се насмејали
као и свему што су
путуј, ако можеш дреши
ту патњу што нам злотвор створи
насељен у срцу
коме свет верује

човек без Бога је демон
или ко зна шта већ
да не вређамо срне, птице,
потоке и биљке
Вратни поглед са вешала
сричу нас туге.
мртав нас живим
слованцем
окади.

Марина Жинић - Илић, Нови Сад

Конкуренција одраслих – кратка прозна форма

Покушај самоубиства

Покојни Д. Питулић, са последњег спрата наше зграде, био је веома несрећан човек. У истој години добио је добро плаћену државну службу, браком крунисао дугу, љубавну везу и прославио рођење сина. Медутим, те исте године почели су ратови. Мобилисан је у први, вратио се из Четвртог, без десне руке и леве ноге. "У свакој несрећи има и среће", често је говорио, "јер да сам, не дај Боже, изгубио леву руку. била би ми непотребна ова десна нога и не бих могао да ходам сам уз помоћ ове државне штацие".

Ту, на жалост, његовим несрећама није био крај. Због инвалидности изубио је посао и новац са њим, а затим је и супруга отишла одводећи са собом петогодишњег сина. Од тада се тридесет седмогодишњи Питулић више није трезнио.

Тог јутра, ако се добро сећам; било је око седам часова када се појавио на тераси и дубоко удишући дувански дим покушавао да игнорише свраб непостојеће руке. Посматрајући улицу којом су грађани журили на посао приметио је да се крај новинарнице зауставио човек и заклонивши дланом очи од Сунца, загледао се у правцу његове терасе. Одмах се ту створио и један пензионер, са празним цегером, хаотично скакутао тротоаром, зауставијао једног по једног пролазника и нешто им узбуђено саопштавао, показујући према врху наше зграде.

- Шта хоће ови људи? - питао се Питулић, тражећи погледом на доњим спратовима, могући разлог пажње окупљених. Одговор је стигао од дебелог месара, који је стајао испред радње са четворопрстом руком подигнутом у ваздух:

- 'Ајде комшија!!! Скочи ако смеш!!!

Ово као да је и друге охрабрило да се активно прикључе неочекиваној, јутарњој забави, па је одмах после месара закрештала грбава баба, сасвим неприродно, уназад забачене гиаве:

- Молим те синко скочи, врат ми се укочи!

Необузвано се смејући и довикујући глупости, гомила је блокирала саобраћај. тако да се и полицајац са раскрснице придружио осталима. да у име закона покаже духовитост на задату тему.

- Понеси документа, да се после не пентрам горе!!! - викао је из свег гласа, не примећујући оног пензионера са цегером, који се усред грохотног смеха ухватио за срце и нестао под ногама нарастајуће масе.

Истовремено, на тераси, покојни Питулић је пребацивао тежину тела са штаке на ногу и гасећи цигарету у саксији, тихо рекао:

- Из сателита се види колики сам губитник.

Пуштајући затим штаку, ухватио се руком за металну ограду и изненада се бацио преко ње.

Доле на улици. завладали су тајац и неописиво чуђење. Падајући, Питулић је запазио ово, наизглед неочекивано дејство његовог скока на посматраче. Али, ударац у сателитску антену. који га је окренуо леђима земљи, дао нам је довољно времена за сусрет погледа, тренутак пре него што ће треснути о бетон.

Згрожен судбином коју сам био наменио себи, побегао сам се са ивице крова, изнад терасе покојног Д. Питулића.

Александар Миладиновић, Крагујевац

Конкуренција младих – поезија

У храму речи

Хтедох вам нешто о речима рећи

строфама дубоким, јаким,

ал' не доспех до тих висина

мислима незрелим, лаким.

Реч је молитва, реч је нада,

реч је моћна, речју се влада.

Реч осваја, реч боли,

Речју се чезне, речју се воли.

Ал' њену снагу не осећам јасно,

речи нижем мислима сагласно.

Олако трошим речи јаке

не марећи за важност норуке.

Млад сам још за те висине,

неспреман за те дубине,
ал' се надам искрено, страшно -
да до храма речи нећу стићи касно.

Филип Илић, ученик ВИИИ/2 ОШ “Васа Чарапић“ у Белом Поточу, код Београда

Конкуренција младих – прозна форма

У бајковитом свету речи

Иза седам брда, кроз седам гора, преко седам река, на обали мора, налази се једно моћно царство, звано Реченица. У њему живе све врсте речи. Ове недеље становници Реченице праве велику забаву и сви су у страшној журби. О предстојећој забави становнике су обавестили гласници Узвици најгласнији и најбржи у целом царству. Принцезе Именице, најбрбљивији становници Реченице, већ се одавно спремају, али никако да заврше са дотеривањем јер само причају о забави. Зато су ту њихови стилисти Принчеви да им помогну, они улепшавају и хвале Именице. Принчеви Глаголи већ су одавно спремни. Они су увек за акцију. За забаву се спремају и Заменице, најбоље другарице Именица. Оне нису брбљиве као другарице, и све што могу, скраћују у говору. Марширајућа војска Бројева за забаву је смислила песму: "Један, два три, за забаву смо спремни сви!" Ту су се мувале и Речце, кратке и јасне. Принчеви Глаголи на забаву су повели и своје брзе коње Прилоге, који су били уз њих у свим авантурама, док су принцезе Именице понеле своје кућне љубимце Предлоге да иду испред њих. Највеселији и најразигранији били су Везници, то им је била прилика да се покажу у свом умећу - игрању кола. То су највише волели, да се ухвате у коло између две Именице или до првог ко им се нађе на путу.

Дошао је и дан забаве. Славило се од ране зоре до касно у ноћ, уз ватромет речи. Сви становници Реченице су после ове забаве били срећни и задовољни.

Александра Дрљача VIII/2, ОШ “Васа Чарапић“ у Белом Поточу, код Београда